

La mare incòmoda

Em sembla que soc incompetent, que educo de qualsevol manera, que parlo poc

La crítica italiana ha definit el relat-diari *Verd aigua* (<http://www.editorialminuscula.com/frameset.html>) (Editorial minúscula) com un petit clàssic contemporani. Marisa Madieri s'apropa al passat i a la incertesa del futur amb una actitud valenta, honesta i generosa davant la vida. En llegim un fragment que també és una reflexió plena de franquesa sobre el fet de ser mare.



Foto: Mister G.C.

21 de març del 1982

Avui estic en desacord amb mi mateixa i voldria poder apartar-me de mi. Els he fallat als meus fills, els he fet sentir malament amb un atac d'impacient i agressiva estupidesa. De vegades el vent de la gràcia bufa tan lluny de nosaltres que ens tornem dolents i obtusos fins i tot amb les persones que més estimem.

No he amagat que em sentia avergonyida i ja m'han perdonat. Sovint els fills saben ser molt més comprensius i madurs que els seus pares.

De vegades em sento incòmoda en el paper de mare, em sembla que soc incompetent, que educo de qualsevol manera, que parlo poc, que deixo que s'escapin debades els anys i dies preciosos

de convivència amb els meus fills, que ara ja són tan grans. Me'ls miro i els trobo agradables i macos i penso en el buit que deixaran a casa meva quan se'n vagin. Me'ls miro i em segueixen semblant indefensos i voldria acceptar a sobre meu la càrrega de dolor que la vida els reserva a ells, com a tots. Em sento d'alguna manera responsable de la seva felicitat i em demano si han rebut les armes i els instruments necessaris per fer eleccions conscients, per ser fermes en les proves, forts en les decepcions, generosos en l'èxit, per estimar i viure en el significat.



Verd aigua (<http://www.editorialminuscula.com/frameset.html>)

© Maria Madieri
© de la traducció: Marta Hernández Pibernat
© Editorial minúscula, 2010